

OSTRAVAN.CZ

1. Jiří Sedláček před premiérou komedie Ťululum: Mezi partnery, kteří se mají opravdu rádi, se možná dá odpuštít všechno**02.11.2024 ostravan.cz - Ladislav Vrchovský**

Odkaz na originál

Klíčová slova: divadlo; Ostravě; Štěpánka; Vojtěcha

Jaký byl tvůj první pocit poté, co jsi dostal roli Kryšpína Vatelina?

Velké očekávání. Tahle věc se nehraje tak často jako Brouk v hlavě nebo Dáma od Maxima a podobně. Navíc se to před mnoha lety v

Ostravě hrálo, ale pamětníci ještě žijí ...

... a mohli by srovnávat, že?

...no právě! Standa Šárský, Honza Filip, Karel Vochoč, Miloslav Holub, a další.

Premiéra byla tehdy 4. dubna 1980. Stanislav Šárský hrál Pontagnaca, Jan Filip Rédillona, Miloslav Holub hrál ředitele hotelu a tvoji hlavní roli svěřil tehdy režisér Alois Müller Karlu Vochočovi, ale sám si ji také zahrál v alternaci. Jedna velká herecká osobnost vedle druhého! Stejně jako nyní.

Je to velká výzva. Takovou konverzačku v repertoáru nemáme. Říkal jsem si, když jsem viděl tu skladbu herců, že je tady nějaký záměr! Je to jako 50+! (smích, v příštím okamžiku však zvažnění): Tuhle lomedii kdyby hráli mladí, tak to dnes vůbec nebude vtipné! Ale my, kteří už máme ty své neduhy a stále máme pocit, že jsme ta zvířata, jak říká Honza Fišar, a stále máme všechny ty tělesné touhy a pak na jevišti usínáme nebo civíme někam do ztracena a podobně, to je přece samo o sobě k smíchu. Jenže ty neduhy nejednou nejsou vůbec podstatné. Když se jeden nemůže zvednout, no tak si na zemi sedne a je to.

V situaci, ve které by si nikdo nesedl, ale rychle by vyskočil. Ano, takový vývoj situace určitě vzbudí velké pobavení a smích v publiku. Tahle hra je o nevěře. V jiných zemích, kde lidé žijí v úplně jiných kulturách, kde mají jinou náboženskou víru a tak dále, se nám, lidem žijícím v křesťanském světě smějí a říkají: Vy pořád řešíte nevěru. Shakespearův Othello, většina francouzských frašek, ale i vaše moderní literatura a **divadlo** je plné milostných trojúhelníků. U nás si nikdo nevěru nedovolí, protože by přišel o všechno, někde i o život!

Ale i u nás, když jsme mladí, procházíme různými avantýrami. Ale když si člověk uvědomí, co dělá a zavčas přesto nepřestane ...

Z inscenace Ťululum. (Foto: Martin Kusyn)

Co znamená zavčas? Promiň, chytám tě za slovo ...

To je otázka (smích, pozn. red.). Když na někoho něco praskne, a přesto dostane druhou šanci, tak záleží na tom, jak a jestli vůbec tu šanci uchopí. Nebo jak jí ji promarní. Mám jednoho kamaráda, který si zahrával tak dlouho, až přišel o rodinu i o děti. Dlouhou dobu žil sám skoro v holobytě. Pak si člověk musí uvědomit, co je pro něho důležitější. Jestli je to rodinný krb, nebo ty sice příjemné, ale přesto pomíjivé okamžiky.

Z evropských národů Francouzi přistupují k těmto otázkám s poněkud větší tolerancí než ostatní. Máš ten pocit také, už třeba při pomyšlení zrovna na frašku, o které se teď bavíme?

Ano, je to tak.

Přesto však nakonec i v těch francouzských fraškách skutečná a pravá láska je nakonec nad vším.

Ale tak je to i v normálním životě. Já jsem v manželství šťastný a spokojený, tak nechci nic bourat. Ale řeknu něco, co není z mojí hlavy, a je to zajímavé. Můžeš být spokojený v manželství s ženou na osmdesát procent a chybí ti k úplnému štěstí dvacet. Tak si těch dvacet najdeš jinde. U milenky, která ti dá těch dvacet.

A pak přijde okamžik, kdy to praskne, ženě se snažíš všechno vysvětlit, a dostaneš otázku: Chceš těch dvacet, nebo těch osmdesát, co ti dávám já? Klidně můžeš jít! Můj otec si vážil lidí, kteří uměli dodržet slovo. A říkal: Když se chlap ožení a žena vdá, tak si vzájemně dají slovo, slib manželské věrnosti. Kdo nedodrží slovo, je prostě hajzl a žena je coura. A basta! Jenže můj táta se narodil v roce 1898. Ale necháme planého filozofování. Když jsem na generálce viděl, jak se s kolegy na jevišti vzájemně úžasně bavíte, zeptám se, které okamžiky ve hře máš nejradši.

Třeba ty chvíle s paní Soldignacovou, kterou hraje Sabinka Muchová. Její postava po Kryšpínovi stále jede. Soldignacová by Kryšpína chtěla a moc po něm touží, ale nikde není přítom ani jeden důkaz, že by něco spolu doopravdy měli. Byli i blili (smích) spolu jedné lodi, ale k ničemu tam nedošlo. Ona sice vidí ve mně něco, co u svého muže nemá a chtěla by to mít, jenže já to nechci! A vznikají krásné situace úsměvných nedorozumění. A ty mám právě rád. Ale v podstatě nemůžu říct, že bych se na nějakou situaci netěšil.

Ano, zpočátku coby Kryšpín vypadám jako hloupý a naivní, ale přitom mám rád svoji ženu a jsem takový medvídek. Celkově se mi tahle hra moc líbí a jsem rád, že si v ní můžu tuhle moc pěknou roli zahrát. A zase je to výzva, je to něco úplně jiného.

Z inscenace Ťululum. (Foto: Martin Kusyn)

Na začátku našeho rozhovoru jsi říkal, že v tom obsazení starších členů činoherního souboru je asi nějaký záměr. To je otázka spíše na režiséra **Vojtěcha Štěpánka**, a možná že i na rozhovor s ním po čase dojde. Ale ptám se teď tebe: Nemíjí ti právě tohle obsazení samo o sobě zdrojem zábavy? Jak pro publikum, tak pro vás, účinkující?

Je! Můj kolega David Viktora, který hraje Pontagnaca, největšího svůdce, mi zavolal a já jsem mu říkal, co jsem právě všechno dělal u nás na chalupě. A on na to: Neblbni, měl by ses víc šetřit, už ti není padesát! Rozumíš? Kdysi jsme si říkali: Už nám není dvacet. A on: Už ti není padesát!

Tak já jsem si říkal, že už ti není dvacet, co to vyvádíš, když jsem viděl tvůj skoro přemet přes lenošku na jevišti. To máš narežirováno?

To jsem si tam sám vymyslel! A Vojtovi Štěpánkovi jsem říkal: To je kouzlo těch situací. I my starší jsme se hned od začátku zkoušení bavili o tom, co tam kde dáme. Zatím jsme ještě na začátku, všechno si musí, jak se říká, sednout.

Všichni tví kolegové v této inscenaci jsou výborní, ba vynikající herci. A vaše tvůrčí souhra je už teď určitě největší devizou téhle inscenace, to si dovolím konstatovat ještě před premiérou. Mám poslední otázku: Může se mezi dvěma lidmi žijícími v dlouholetém partnerském láskyplném svazku stát něco, co je neodpustitelné? Existuje vůbec něco neodpustitelného?

Těžko se posuzují věci, které člověk nezažil, situace, ve kterých nebyl. V životě jsem nebyl u StB, nikdy jsem nikoho neudal. Když jeden druhého... No, ale jak říkám, nebyl jsem v takové situaci, nemohu soudit. Když se zamyslím čistě teoreticky, co by se nedalo odpustit, tak ... no, to je fakt dobrá otázka. Když se ti lidi fakt mají rádi, pak se stane nějaký lapsus a jsou dále ochotni a schopni to spolu překonat ... když někdo někoho zabije, ale i tak záleží na situaci. No, tohle je fakt těžká otázka. Čím je člověk starší, tím víc si uvědomuje, že vzájemná tolerance je nejdůležitější. Jak od maličkých věcí až po ty nejdůležitější. Neexistuje dokonalý pár. No, je vůbec něco neodpustitelné?

URL | <https://www.ostravan.cz/88009/jiri-sedlacek-pred-premierou-komedie-tululum-mezi-partnery-kteri-se-maji-opravdu-radi-se-mozna-da-odpustit-vsechno/>

[« zpět na začátek](#)

Jiří Sedláček před premiérou komedie *Ťululum: Mezi partnery, kteří se mají opravdu rádi, se možná dá odpustit všechno*

2.11.2024 06:57 [Ladislav Vrchovský Divadlo Rozhovor](#)

V sobotu 2. listopadu odehraje soubor činohry Národního divadla moravskoslezského v Ostravě premiéru inscenace hry celosvětově proslaveného francouzského autora komediálních frašek Georgese Feydeaua *Ťululum* v režii Vojtěcha Štěpánka s Jiřím Sedláčkem v titulní roli. Povídali jsme si o hře, hlavní postavě i o partnerských vztazích.

[Zvětšit](#)

[obrázek](#)

Jiří Sedláček na zkoušce inscenace *Ťululum*.

Foto: *Martin Kusyn*

Jaký byl tvůj první pocit poté, co jsi dostal roli Kryšpína Vatelina?

Velké očekávání. Tahle věc se nehraje tak často jako *Brouk* v hlavě nebo *Dáma od Maxima* a podobně. Navíc se to před mnoha lety v Ostravě hrálo, ale pamětníci ještě žijí ...

... a mohli by srovnávat, že?

...no právě! Standa Šárský, Honza Filip, Karel Vochoč, Miloslav Holub, a další.

Premiéra byla tehdy 4. dubna 1980. Stanislav Šárský hrál Pontagnaca, Jan Filip Rédillona, Miloslav Holub hrál ředitele hotelu a tvoji hlavní roli světil tehdy režisér Alois Müller Karlu Vochočovi, ale sám si ji také zahrál v alternaci. Jedna velká herecká osobnost vedle druhé! Stejně jako nyní.

Je to velká výzva. Takovou konverzačku v repertoáru nemáme. Říkal jsem si, když jsem viděl tu skladbu herců, že je tady nějaký záměr! Je to jako 50+! (smích, v příštím okamžiku však zvažnění): Tuhle lomedii kdyby hráli mladí, tak to dnes vůbec nebude vtipné! Ale my, kteří už máme ty své neduhy a stále máme pocit, že jsme ta zvířata, jak říká Honza Fišar, a stále máme všechny ty tělesné touhy a pak na jevišti usínáme nebo civíme někam do ztracena a podobně, to je přece samo o sobě k smíchu.

Jenže ty neduhy nejednou nejsou vůbec podstatné. Když se jeden nemůže zvednout, no tak si na zemi sedne a je to.

V situaci, ve které by si nikdo nesedl, ale rychle by vyskočil. Ano, takový vývoj situace určitě vzbudí velké pobavení a smích v publiku. Tahle hra je o nevěře. V jiných zemích, kde lidé žijí v úplně jiných kulturách, kde mají jinou náboženskou víru a tak dále, se nám, lidem žijícím v křesťanském světě smějí a říkají: Vy pořád řešíte nevěru. Shakespearův Othello, většina francouzských frašek, ale i vaše moderní literatura a divadlo je plné milostných trojúhelníků. U nás si nikdo nevěru nedovolí, protože by přišel o všechno, někde i o život!

Ale i u nás, když jsme mladí, procházíme různými avantýrami. Ale když si člověk uvědomí, co dělá a zavčas přesto nepřestane ...

Z inscenace Ťululum. (Foto: Martin Kusyn)

Co znamená zavčas? Promiň, chytám tě za slovo ...

To je otázka (*smích, pozn. red.*). Když na někoho něco praskne, a přesto dostane druhou šanci, tak záleží na tom, jak a jestli vůbec tu šanci uchopí. Nebo jak ji jí promarní. Mám jednoho kamaráda, který si zahrával tak dlouho, až přišel o rodinu i o děti. Dlouhou dobu žil sám skoro v holobytě. Pak si člověk musí uvědomit, co je pro něho důležitější. Jestli je to rodinný krb, nebo ty sice příjemné, ale přesto pomíjivé okamžiky.

Z evropských národů Francouzi přistupují k těmto otázkám s poněkud větší tolerancí než ostatní. Máš ten pocit také, už třeba při pomýšlení zrovna na frašku, o které se teď bavíme?

Ano, je to tak.

Přesto však nakonec i v těch francouzských fraškách skutečná a pravá láska je nakonec nad vším.

Ale tak je to i v normálním životě. Já jsem v manželství šťastný a spokojený, tak nechci nic bourat. Ale řeknu něco, co není z mojí hlavy, a je to zajímavé. Můžeš být spokojený v manželství s ženou na osmdesát procent a chybí ti k úplnému štěstí dvacet. Tak si těch dvacet najdeš jinde. U milenky, která ti dá těch dvacet.

A pak přijde okamžik, kdy to praskne, ženě se snažíš všechno vysvětlit, a dostaneš otázku: Chceš těch dvacet, nebo těch osmdesát, co ti dávám já? Klidně můžeš jít! Můj otec si vážil lidí, kteří uměli dodržet slovo. A říkal: Když se chlap ožení a žena vdá, tak si vzájemně dají slovo, slib manželské věrnosti. Kdo nedodrží slovo, je prostě hajzl a žena je coura. A basta! Jenže můj táta se narodil v roce 1898. Ale necháme planého filozofování. Když jsem na generálce viděl, jak se s kolegy na jevišti vzájemně úžasně bavíte, zeptám se, které okamžiky ve hře máš nejradši.

Třeba ty chvíle s paní Soldignacovou, kterou hraje Sabinka Muchová. Její postava po Kryšpínovi stále jede. Soldignacová by Kryšpína chtěla a moc po něm touží, ale nikde není přítom ani jeden důkaz, že by něco spolu doopravdy měli. Byli i blili (*smích*) spolu jedné lodi, ale k ničemu tam nedošlo. Ona sice vidí ve mně něco, co u svého muže nemá a chtěla by to mít, jenže já to nechci! A vznikají krásné situace úsměvných nedorozumění. A ty mám právě rád. Ale v podstatě nemůžu říct, že bych se na nějakou situaci netěšil. Ano, zpočátku coby Kryšpín vypadám jako hloupý a naivní, ale přitom mám rád svoji ženu a jsem takový medvídek. Celkově se mi tahle hra moc líbí a jsem rád, že si v ní můžu tuhle moc pěknou roli zahrát. A zase je to výzva, je to něco úplně jiného.

Z inscenace Ťululum. (Foto: Martin Kusyn)

Na začátku našeho rozhovoru jsi říkal, že v tom obsazení starších členů činoherního souboru je asi nějaký záměr. To je otázka spíše na režiséra Vojtěcha Štěpánka, a možná že i na rozhovor s ním po čase dojde. Ale ptám se teď tebe: Není právě tohle obsazení samo o sobě zdrojem zábavy? Jak pro publikum, tak pro vás, účinkující?

Je! Můj kolega David Viktora, který hraje Pontagnaca, největšího svůdce, mi zavolał a já jsem mu říkal, co jsem právě všechno dělal u nás na chalupě. A on na to: Neblbni, měl by ses víc šetřit, už ti není padesát! Rozumíš? Kdysi jsme si říkali: Už nám není dvacet. A on: Už ti není padesát!

Tak já jsem si říkal, že už ti není dvacet, co to vyvádíš, když jsem viděl tvůj skoro přemet přes lenošku na jevišti. To máš narežirováno?

To jsem si tam sám vymyslel! A Vojtovi Štěpánkovi jsem říkal: To je kouzlo těch situací. I my starší jsme se hned od začátku zkoušení bavili o tom, co tam kde dáme. Zatím jsme ještě na začátku, všechno si musí, jak se říká, sednout.

Všichni tví kolegové v této inscenaci jsou výborní, ba vynikající herci. A vaše tvůrčí souhra je už teď určitě největší devizou téhle inscenace, to si dovolím konstatovat ještě před premiérou. Mám poslední otázku: Může se mezi dvěma lidmi žijícími v dlouholetém partnerském láskyplném svazku stát něco, co je neodpustitelné? Existuje vůbec něco neodpustitelného?

Těžko se posuzují věci, které člověk nezažil, situace, ve kterých nebyl. V životě jsem nebyl u StB, nikdy jsem nikoho neudal. Když jeden druhého... No, ale jak říkám, nebyl jsem v takové situaci, nemohu soudit. Když se zamyslím čistě teoreticky, co by se nedalo odpustit, tak ... no, to je fakt dobrá otázka. Když se ti lidi fakt mají rádi, pak se stane nějaký lapsus a jsou dále ochotni a schopni to spolu překonat ... když někdo někoho zabije, ale i tak záleží na situaci. No, tohle je fakt těžká otázka. Čím je člověk starší, tím víc si uvědomuje, že vzájemná tolerance je nejdůležitější. Jak od maličkých věcí až po ty nejdůležitější. Neexistuje dokonalý pár. No, je vůbec něco neodpustitelné?

Ladislav Vrchovský